

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 40
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1908
Διευθυντής: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

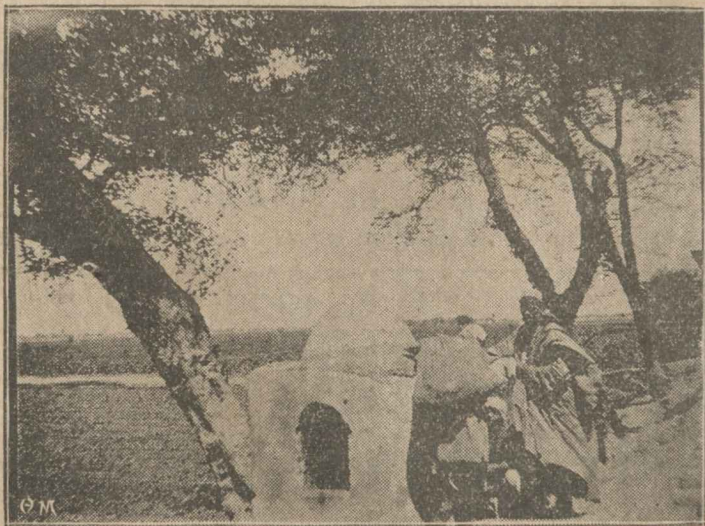
Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΕΝ ΚΥΜΗ

Ἡ Λοξολογία ἐν τῇ θέσει, ὅπου παρασκευάζονται τὰ διὰ τοῦς πανηγυρίζοντας φαγητά. Πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἐν τῇ μέσῳ τῶν ἱερῶν διακρίνεται ἡ εἰκὼν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς ἐπιλεγομένης «Διαουτσάνισα».

(Φωτογραφία Χ. Ρήγα, σταλείσα ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Α. Στυλιανίδου, ἐκ Κύμης).

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Κρήνη παρὰ τὴν Κομόπολιν Τάντα, ἐξ ἧς ὑδρεύονται οἱ διαβαίνοντες ἐκεῖθεν ὑθαγενεῖς τῆς Αἰγύπτου.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Στεφ. Πολυκανδριώτου, ἐκ Καΐρου).

Ἡ ἀρχαία Μεγάλη Πύλη τοῦ Καρνάκ, ἐν Ἀνω Αἰγύπτῳ.

(Φωτογραφία τοῦ κ. Ἰω. Τόγια, ἐκ Λουξοῦ τῆς Αἰγύπτου).

ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΣΩΛΩΝΟΣ & ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ

ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο φύλλον)

Ἡ πεῖδ ὁμορφὴ κόρη τοῦ χωριοῦ καὶ ἡ πεῖδ πλούσια νύφη ἦσαν ἡ Λεμονίτσα, ἡ κόρη τοῦ δημάρχου, ποὺ ἀνθίζαν στὰ μάγουλά της καὶ στὸν κόρφο της τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα ἀπὸ δεκαοκτὼ Μαγιάριλα, καὶ ἀνθίζε καὶ ἐφύωντανεν ὁλόκληρη σὰν τῆς γλυκοπότης νῆες λεμονιές τοῦ κήπου της.

Ἀχ! ἐκεῖνα τὰ μαῦρα τὰ μεγάλα μάτια της καὶ τὰ ξανθὰ τὰ μαλλιά...

Ἡ συνειδησιμὴ ἱστορία. Τί νὰ σὰς λέω πολλά λόγια;

Ἡ Λεμονίτσα ἀγαποῦσε τὸν Ἥλια. Ἐτελείωσε... Ἦταν αὐτὴ ἀληθινὴ κόρη τῆς βουκολικῆς Ἀρχαίας. Ἀγάπης μιά φορὰ. Ἐτελείωσε...

Μιὰν ἀνοιξιανὴν βραδιά... τοῦδωσε τὸ χεῖλ της καὶ τὸ μαλλί της καὶ τὸ κορμὶ της.

Καὶ ἐκείνος ἐφύωνεν τὴν δροσὴ τῆς παιδιαγωγίας ἀναπνοῆς της καὶ ἐκοιμήθηκε ἀπὸ τὸ πλοῦστο προσκεφάλι τὸν ξανθὸν της μαλλίνου.

Ὁ γέρο—δημαρχὸς, σὰν ἔμοθε τὴν ἀγάτη τῆς κόρης του, ἔβγαλε ἄλλους ἀνδραποῦς.

Τὴν ἔδωκε τὴν Λεμονίτσα καὶ τὴν ἐφυλάκισε μέσα στὸ σπίτι.

Κάλλιο νὰ τὴν σκοτώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χεῖρα, ἔλεγε, καὶ νὰ τῆς στολίσω τὴν κεφαλὴν μὲ νεκρολούλουδα παρὰ νὰ τῆς βάλω στεφάνι μὲ αὐτὸν τὸν ἔσπετο λαίμαργο.

Δὲν ἤξευρε ὅμως ὁ αἰσιόφρων τὸ γλύστρημα τῆς κόρης του. Ἡ Λεμονίτσα ποὺ νὰ τοῖσιμῃ νὰ μιλῇ...

Ἐβγαλε μὲρα τὴν ἡμέρα σὰν τὸ κερί τὴν ἐμαραινότανε σὰν τὸν ἀπώτιστο βασιλικὸ τὸν παραθύρου της.

Ὅλα ἐκατοῦντο μυστικὰ καὶ τὸ χωριὸ δὲν ἔμεινε παρὰ ἄοριστα πράγματα.

Ἡ Λεμονίτσα ὅλο τὸ χειρότερον ἐπῆγαινε. Ὁ πατέρας της τὴν ἐπῆρε καὶ ἔφυγε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ τὴν ἱδὸν οἱ γιὰτοῦ.

Ἐκεῖ πέρα, στὴν Ἀθήνα, ἡ Λεμονίτσα ἔφερε τὸν κόσμον ἕνα κοριτσάκι—καρπὸς τῆς ἀνομιῆς ἀγάτης τῆς—.

Φαντασθῆτε τὴν θέσι τοῦ γέρο δημοῦχου μὲ τὰ τέμνα πλατεῖα στήθης.

Ἡ Λεμονίτσα νὰ τὸνε μουντζουρώσῃ ἔτσι; Ἀπεφάσισε νὰ διορθώσῃ τὸ κακὸ, δίδοντας τὴν Λεμονίτσα γυναικὰ στὸν Ἥλια.

Ἀλλὰ ἦταν ἀργά πειδ.

Ὁ ἀνὸμος ὁ Ἥλιας—ὁ φονιῆς τῆς Λεμονίτσας—ποῦ τὴν ἐτάλανε, μὲ τὰ γλυκολόγια του, στὸ δίστημα ποὺ ἔλειπαν αὐτοὶ στὴν Ἀθήνα ἐκείνους τὰ ἐλαιομύνησθαι ὅλα καὶ ἔκανε τοὺς γάμους του μὲ μιὰν ἀρχοντοπούλα τοῦ χωριοῦ—τὴν ἄτυχη μητέρα τοῦ Ἀντρέα—.

Ἡ μαῖονη εἰδήσις ἔφτασε στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν ἔμαθε ἡ ἀρχοντοῦ.

Σὲ λίγο καιρὸ ἐμάθανεν στὸ χωριὸ πὼς ἐπέθανε στὴν Ἀθήνα ἡ Λεμονίτσα, ἡ πεντάμορφη κόρη τοῦ δημάρχου.

Κανεὶς ὅμως δὲν ἔβλεπε τὴν ἀλήθεια.

Ὁ δημοῦχος ἐγύρισε στὸ χωριὸ μαυρογυμένους.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ὁ Ἥλιας ἔφευγε, ἀφήνοντας τὴν γυναικὰ τὸν ἀρχοντοῦ καὶ ἔρχοτο στὸν Ἀντρέα, καὶ ἐπῆγαινε στὴν μακρυνὴ ξενιτειὰ γιὰ ναυρὴ τύχη.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πὼς ἔφευγε, γιὰτὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ σταθῇ στὸ χωριὸ ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ἐκδικήσεως τοῦ γέρο-δημάρχου.

Τὸ κοριτσάκι, τὸ γέννημα τῆς μαῖονης ἀγάτης τῆς Λεμονίτσας, εἶχεν ὁ δημαρχὸς τοποθετήσῃ σὲ μιὰν ἐντιμὴν ἀλλὰ φτωχὴ οἰκογένεια στὴν Ἀθήνα.

Κάθε χρόνον δὲν ἐλθονοῦσε νὰ πηγαίει νὰ βλέπῃ τὴν ἐγγονὴν του.

Ἐγνοεῖτε λοιπὸν τώρα, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, ποῖος ἦτο ὁ λόγος τῆς παραγῆς τοῦ δημάρχου σὰν λόγια τοῦ γιὰτοῦ γιὰ τὸ παιδί τοῦ Ἥλια τοῦ Τόδα.

III

—Ἀχ! αὐτὸ τὸ παιδί διὰ πᾶν ἀπὸ μαράζι...

Ἐτοίε διαλογίζεσθαι πάντα, ἀναστενάζοντας ἡ γυναικὶ τοῦ Ἀντρέα, καὶ ποῦτὴν δὲν ἔβλεπε οὐδένα κλεισμένο στὸ σπίτι, νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο πρὸς τὰ ἔξω ὄρες ὁλοκληρῆς, τὸ κεφάλι ἔχοντα στήριγμένο μὲ τὰ δύο χεῖρα.

Ἦταν περὶ ὁ Ἀντρέας δεκαπέντε χρόνων καὶ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε τὸ ἴδιον μικροκαμωμένο παιδί μὲ τὸ γλοιὸ προσοπαῖα.

Ἡ ἡμέρα του ἐπενοῦσαν μονότονες καὶ ἀτελείωτες μὲσα στὸ θλιβερὸ σπίτι μὲ τῆς μεγάλης ἐρημικῆς κάμους καὶ τὸν ἀπέραντο κήπο.

Διὰ τῆς βίας, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν γυναικὰ του, ἔβγαλε κάποτε ἔξω, ἔως τὸ γεφύρι καὶ ἔως

τ' ἀλώνια. Καὶ αὐτὲς τῆς φορὲς καταγίνοντανε στὴν ἀρχοποιμα, κάτω ἀπὸ τὴν ψηλὴν πλατάνου, νὰ φτεύνῃ πύργους μὲ ἄμμο καὶ μικρὰ χαλίκια, τοὺς ὁποίους ἔβλεπε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὴν ἄλλη αὐγὴ γκαρμωμένους.

Σ

Ὁ Ἀδωντος ἦτον εἰς τὰ τέλη του. Πόσον μελαγχολικὸς εἶνε ἡ τελευταίος ἡμέρας τοῦ Ἀδωντος!

Ἡ πρῶτος ψυχρὸς πνοὴ—ἀγγελοφόρος τοῦ Φθινοπώρου—ἀρχίζον καὶ φουσὸν κατὰ τὰ δειλινὰ, φέροντας ἀναισθητικὰ πρῶτα φυλ-λῶματα, τὰ ὅποια δὲ ἐγκατέλειπαν ἐντὸς ὀλίγου γυνὴν τὰ δέντρα.

Ἦτον βράδυ ὁ Ἀντρέας—πολὺ παρῆεν—εἶχε στὸ τραπέζι μιὰ φοβερὴν ὄρεξ καὶ κάποιαν ἀσυνήθιστην εὐθυμία.

Γιαγιά, ἀδελφὸ θέλω νὰ πάω κάτω στὴν παρῆναι νὰ ἴδω τὸ βατόρι ποῦ θὰ ἔλθῃ... Ζεῦρε, καλὲ γυναικί, σήμερ εἶδα ἀπὸ τ' ἀλώνια τὸν καπνὸ τοῦ βατοριοῦ μακρὰ, πολὺ μακρὰ, ἐκεῖ ποῦ ἐνώνεται ὁ σφραγισμὸς μὲ τὴν θάλασσα...

Ὡ! πὼς ἤθελε νὰ ταξιδεύω καὶ ἐγὼ μέσα στὸ βατόρι, νὰ πάω μακρὰ, πρὸς μακρὰ...

Τὰ μάτια του—τὰ μεγάλα ὄρεα μάτια του—ἦσαν διαρκῶς ἐκείνη.

Ναί, Ἀντρέα μου... ναί, χρυσὸ μου παιδί... Ὅτι θέλεις... Νὰ μὴ σὲ βλέπω συλλογιμένη, παιδάκι μου...

Καὶ τὸ πρόσφορ τῆς καλῆς γοητῆς ἔλαμπεν ἀπὸ ἕνα φῶς ἐπὶ τῆς στήθης καὶ ἀγάτης.

Ἡ ἀβαντὴν ἡμέρα ἦτον θαυμασία καὶ ὁ Ἀντρέας μὲτ' ἐπὶ τὴν γυναικὰ του ἀπὸ ἐνωρίς—πρῶτ, πρῶτ—ἐπῆγαν μὲ δύο γαϊδουράκια στὴν παρῆναι.

Ἐκεῖ, εἰς μιὰν ὀρεινὴν ἐκτασίαν ἐλαφρὰ, ἀπαλὰ ἐξεψυχούσε τὸ γαλανὸν κορμιάκι τοῦ Ἀντολίου...

Ἦτον—νὰ εἰποῦμε—τὸ ἐπίνειον τοῦ χωριοῦ. Ὅλγα χαμηλὰ σπιτάκια καὶ μιὰ μικρὴ κατὰ-λεγκὴ ἐκκληρίτσα τοῦ Ἁγίου Λεωνίδα, κτισμένη ἐπάνω εἰς τοὺς σταγερτοὺς βράχους, ποῦ ἦσαν αἱ ἀκρόρειαι τῆς διαλαδωμένης τοῦ Πάρου, ἡ ὅποια ἐφάνετο εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἕνας φρεσινὸς βραχίον ἀπὸ ὀγκώδεις ὑψηλοὺς βράχους εἰσερχοῖτο ὀλίγον μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, σχηματίζον ἕνα μικρὸν ὄμιον, ἐντελὸς ὅμως βραθὴ ὥστε μόνον νὰ ἠμποροῦν ν' ἀράξουν μερικὲς βιοκαὶδες.

Ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους αὐτοὺς ἦτον ἕνα παλαιὸν ἐρειπωμένον σπίτι μὲ ἑλῖνα ἀρχοντοῦ παρὰ θυροφύλλα, μαρμαριμένα τὴν πολυκαιρίαν καὶ τῆς βροχῆς. Ἦτον τὸ Τελεονεῖον.

Καὶ παρῆκε θυφάντο ὁ σιδερένιος φάρος, ποῦ τὴν νύκτα ἐφύγινε τριγύρω ἕνα διαντὸν κοκκινοπὸν φῶς.

Ὁ Ἀντρέας ἦτον ἐνθουσιασμένος.

Ἐπερκατοῦσε κατὰ μίγος τῆς ἀμυροδερῆς παρῆναι καὶ μὲ χαρὰν ἐμάτευε εὐμορφὰ χροματιστὰ πετράδια.

Ἀνέβηκε στὴν ἐκκληρίτσα καὶ ἀπ' οὗ ἔβλεπε τὸ σκηνὴ τῆς μικρῆς καμῖνας, ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ, τρελλὰ...

Ἀφοῦ ἐβραδύνθη ἐκεῖ, κατέβηκε πάλι στὴν ἀμυροδία καὶ εὗρεκε μεγάλῃν ἐντασίαν καὶ παῖξ μὲ τὸ κῆμα, τὸ ὁποῖον ἤρχετο ἔξω ἀπὸ τοῦ ἔβρεχε τὰ πόδια, ἐν ᾧ αὐτοὺς προσπαθοῦσε τρέχοντας νὰ τὸ ἀποφύγῃ.

Καὶ φεύγοντας ἀφῆκε βαθεῖα ἔγρη ἐπάνω στὴν ὕδριν ἄμμο, τὰ ὅποια ἔβρυνε πάλιν τὸ κῆμα.

Ἐκανε χειρότερα ἀπὸ παιδάκι πέντε χρόνων.

Ἡ θάλασσα τὸν ἐμάγεψε. Τὴν ἐκτύπησε, τὴν ἐκτύπησε δίχως νὰ τὴν χροαίει.

Ἡ γυναικὶ τοῦ ἦταν ἐκεῖ, λίγα βήματα μακρὰ, στὸ σπιτάκι ἐνὸς βαρκιῶν, τοῦ ὁποῖου ἡ μητέρα ἦτον παλὴν τῆς φιλί.

Ἐκεῖ θὰ ἐτρωγαν καὶ τὸ μεσημέρι μὲ τὸν Ἀντρέα.

Σ

Τὸ βατόρι, πολὺ μεγάλον καὶ ἐπιβλητικὸν ἀπέναντι στὸ μικρὸν καὶ πτωχὸν λιμανάκι, ἀπ' οὗ ἐπῆγαν ἡ βάρκας τοὺς ὀλίγους ἐπιβάτας, ἐσφύριζε καὶ σχίζοντες ὑπερῆσαν τὰ νερὰ ἀρχίζε ν' ἀπομακρύνεται διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξιδεῖν του.

Τὰ μάτια τοῦ Ἀντρέα ἦσαν ὄρεα εἰς τὸ ἀσυνήθιστον δι' αὐτὸν θέαμα.

Ὁ λευκὸς ἐκείνος γίγας μὲ τὰ ὑπερήφανα κατάρτια καὶ μὲ τὸ πλοῖος τὸν ἐπιβάτον ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν, ποῦ ἐσφύριζε γρήγορα τὰ γαλανὰ νερὰ, φεύγοντας ἔφερε καὶ τοῦ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀπαιτούμενους, τοὺς ἀδύνατους πόδους τοῦ γλοιοῦ παιδιοῦ.

Κάποινα νέα, ἄγνωστα ἔως τώρα εἰς αὐτὸν, αἰσθητικὰ, ἐγγινανόνοτο μέσα εἰς τὴν πύξιν του τὴν στιγμήν ἐκείνην ποῦ ἔβλεπε τὸ λευκὸν βατόρι ν' ἀπομακρύνεται.

Ἡ γυναικὶ ἦτον κοντὰ του καὶ τὸν ἐκτύπησε δίχως νὰ τοῦ μιλῇ. Ἐπὶ πολὺ ἀκόμη θὰ εἶχεν ὁ Ἀντρέας καρφωμένα τὰ μάτια του πρὸς τὸ βατόρι ποῦ ἐφύγετο ἀφῆνον μαῦρες τοῖλες καπνοῦ,

ἐὰν δὲν ἤκούετο ὁ θόρυβος τῶν ἐπιβατῶν ποῦ ἀπεβιβάζοντο.

Τὶ μαστύριον ἡ ἀποβίβασις ἐκείνη! Ὁ βουκαρῆς ἐπέβηκεν ἔξω καὶ πᾶνοντας ἕνα-ἕνα τοὺς ἐπιβάτας τοὺς ἐβγαζεν ἔξω κα-βάλα...

Σ

Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας ἐβγήκε καὶ ὁ δημαρχὸς μὲ μιὰν ξανθὴν κόρη.

Καλὸς ὥρις, κρὸς δημαρχε... Καὶ συνώδευαν τὴν εὐχὴν ὅλοι οἱ σοὶ εὐρίσκοντο τὴν στιγμήν ἐκείνην στὴν προκυμαίαν μὲ ἕνα ἐξεστατικὸν βλέμμα πρὸς τὴν ὀρειανὴν κόρην, χωρὶς νὰ κορυβῶν διόλου τὴν περιεργεῖν των.

Ἐκείνη μὲ μιὰν παιδικὴν ἀφέλειαν ἐκτύπησε ὅλα τὰ τριγύρω της, ἐν ᾧ τὸ πρόσφορ της ἦτον διαρκῶς φρεσινόμενον ἀπὸ ἕνα ἀγγελικὸν χαμόγελο.

Ὁ Ἀντρέας ἔμεινε ὡς ἐξαρτισμένος εἰς τὸ ἀντιβραχίονα της.

Καλὲ, ποῖα εἶνε αὕτη!... ἐρώτησε σιγανὰ τὴν γυναικὰ του, χωρὶς νὰ παύσῃ διόλου νὰ τὴν κυττάξῃ.

Δὲν εἰδύρ, παιδί μου, ἀπάντησε μὲ ἀπορίαν ἡ γυναικί. Φαιναίται ὅμως κάποια ξενιτευμένη συγγένισσα τοῦ κυριοῦ δημαρχοῦ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Π. ΜΙΧΑΣ

ΟΝΕΙΡΟ

Μιά μέρα ποῦ μὲ κύταζαν τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα Μ' ἀνταν μὲσα στὴν καρδίαν τῆς Κόλασις τῆς λαοῦ. Κοιμήθηκα... Κ' ἡ φλόγα τοῦς ἐγίνεκε δεινὸν μου...

Ἐβλεπα Κόλασι, φρεσινὸν σὸν δόλο βυθιστὸν μου... Ἐβλεπα... Παράκληση τὸν Πλάστη νὰ μὴ μὴ σὺ...

Μ' ἀκούσε... Καὶ βροχίαν κατέβη νὰ μοῦ δώσῃ... Μ' ἐπῆδ' ἀπὸ τὴν Κόλασι... ἀργὰ σὸν Ὀρθαν...

Μ' ἀνέβηκε καὶ διεγνώρισε: Παράδοξον τεσσάρτον... Μοῦ εἶπε: »Μέσα στὴν Ἐδὲν θὰ εἴς ἐνδοχρῆμα...

Μα θὰ λατρεύς μόνον Ἐμὲ καὶ ἄλλων κανένα... Ἦθελε «ναί» νὰ τοῦ εἴπῃ... Μα κείνη τῇ στιγμῇ...

Σ' εἶδ' ἔξω ἀπὸ τὴν φάντασμα ἐμπρός μου ὤντων... Μ' αὐτὰ τὰ μάτια μάτια σου γίνεκα νὰ μὲ κυττάξῃς... Καὶ γίλα ὄνειρα γινὰ, παρῆνα, νὰ μοῦ τᾶξ...

Μετανοήσας μὲ τὴν μαζὰ αὐτὴν τῇ μαγεμένη... Κ' εἶπα σὸν Πλάστη μὲ φρεσινὴν οὐ δίκην ἀνιμμένη... Σὸς τὰ γαρίτς τ' Ὀρθαντὸν τ' ἀνέστηνα παλάνου...

Καὶ... ἀποφύγῃ τὴν Κόλασι, μέσα σὰν δύο τῆς μάτια...

Ναὺκλιον ΚΑΛΑΝΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑ

Ἐν ἐκ τῶν ὁμοιοτήτων ἀποφθεγμάτων τοῦ Ἑδ-γὰρ Πόε εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς:

«Τὸ ἐπιτιθεσθαι καὶ ἀνδρῶν ἐξόχον διανοίαν θεωρεῖται παρὰ τὸν ἀνθρώπον ὡς τὸ ἄριστον μῦθον ὅπως διακρίθωσιν. Ὁ σκοπιὸς δὲν θὰ γίνετο ἀσπασίμος, ἐὰν δὲν ἔδωκε τὴν πύξιν τοῦ Ἑδ-γὰρ Πόε...»

Ναὺκλιον ΦΑΛΗΡΑΚΙ

ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΔΗΜ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΑΔΟΤΟΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἀσχετὰ λειτουργοῦν ἀπὸ τῆς 1ης Σε-πτεμβρίου.

Αἱ φροντιστηριακαὶ ἀσκήσεις εἰς πάντα τὰ μέρη τῆς Ἑπιστήμης θὰ γίνωνται κατὰ τὸ τελευταῖον τὸν συστηματικὸν τοῦ σοφοῦ Γερμανοῦ Ρομολδοῦ Holzschu-her. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο ἡ Ἑπιστήμη ἐκμανθάνεται τελειῶς καὶ εἰς ὀλίγον χρό-νον διότι δι' αὐτοῦ τὸσον ἀπλοποιεῖται καὶ τὸσον μεθοδικῶς ἀναλύονται ἅπαντα αἱ νομικαὶ διατάξεις καὶ πάντα τὰ νομικὰ προβλήματα, ὥστε ἀποτυπώνονται ἐν τῇ μνήμῃ ἀνεξλείπτως. Εἶνε δὲ τὸ σύστημα τοῦτο καὶ τὸ μόνον ὅπου προσαρμόζεται εἰς τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐξετάζονται οἱ κ. κ. Καθηγηταὶ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου.

Διδασκαλία καὶ ἀσκήσεις δύο ὥραν καθ' ἑκάστην.

Πᾶσα πληροφορία δίδεται εἰς τὸ γρα-φεῖον τῆς «Ἑλλάδος».

ΜΥΡΣΙΝΗ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Ὁ ἔφηρος Κρατι-νὸς μετῆς ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ὡς ἀγο-νισόμενος ἐκεῖ ἐκείνην τὴν ποῦ τελευτήσας φωνὴν τοῦ πατρὸς του Κρεῖνα. Ὁ Κρεῖνας εἶχε φωνεῖν ἀπὸ τὸν Σφαιροκόπον Λαοκρόν, ὁ δὲ ὁρατὸς Κρατινὸς, συ-ναρπάζει ἐν Ἀθήναις μὲ τὴν ὄρειαν Μυρσίνην, τὴν ἡ-γαλμένην, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ Μυρσίνη ἦτο κόρη τοῦ Λαοκρόνου, τοῦ φρεσινώσαντος τὸν πατέρα του. Ἦδὲ με-ταβαίνοντες ἐπὶ τὴν Ὀλυμπίαν ἐγνωσθῆναι μὲ τὴν Λαῖαν, τὴν διασημὴν ἐταίραν τῆς Κορίνθου, ἡ ὁποία ἠδυνάθη ἀπο-δοῦς παλινὸς ἀπὸ τοῦ κάλλους τοῦ νεανίου. Μόλις ἐφῆ-σαν εἰς Ὀλυμπίαν ὁ Κρατινὸς ὁδηγῆθαι ἀπὸ τοῦ ἀγαλ-ματος τοῦ Λαῖου, ὁποῦ ἐπῆρθε ναυαγία περὶ τῆς τῆς του. Ἐνθ' ἐξ ἡ Μοῖρα πλεῖστα τοὺς ἰστούς της περὶ τὸν Κρατινὸν, ὁ λευκοπύργος μάλιστα τοῦ Λαῖου ἐκτομᾶται νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτὸν τὰς μυστηριώδεις ἀποφάσεις τοῦ Θεοῦ.

(Ἡ Συνέχεια).

Ο ΧΡΗΣΙΜΟΣ

Ἐν μέσῳ τῆς στήθης, ὁ μάντις, εἰσπνέων σχεδὸν τὸν καπνὸν τῆς θύρας καὶ παρακολούθων τὴν πο-ρεῖαν αὐτοῦ πρὸς τὰ οὐράνια ὕψη, εἶπεν ἔξαφνης, μὲ φωνὴν βαθεῖαν καὶ αὐστηράν:

—Γιὰ τοῦ Κρεῖνα, οἱ νεκροὶ βαρύνονται εἰς τοὺς τάφους των, ἐνθ' οἱ ζῶντες δὲ ἐξέρχονται τὰ ὑψηλὰ των χεῖρ. Ματαίως ἀδικεῖται τὸ σῶμα, ὅταν παραρτῇται ἡ ψυχὴ, διότι ψυχὴ ἀγνύσματος νικᾷ καὶ τὸ γενημασμένον σῶμα. Κρατὴν ἄκουσον ἐκ τοῦ βήτους τῆς τῆς. Εἶνε κρατὴν ὁ πόνος, ἡ ἐποία πνίγειται εἰς τὰς συγκρούσεις ἐκχαλεζόντων κυ-πέλλων...

Ὁ μάντις διεκόπη, ἀλλὰ δὲν ἐτάλανε.

Οἱ κάλλοι τὸν δένδρον ἐσέοντο ἀκόμη, τὰ μέ-ταλλα ἦσαν παραδόξως, ὁ κάπνους ἀνιέρχεται καὶ ἐνέπνευε τὸν γέροντα.

—Κρατίνε, ἐπανάλαβε ὁσὺς μετὰ τοὺς ἀφελ-μοὺς βυθισμένους εἰς τὸν οὐρανόν, ἡ Νέμεσις πλέ-κει: στεφάνους ἐθελείας, ἀλλὰ τοὺς διαλέξῃ ἡ Ἀφρο-δίτη. Ὅπως εἶπεν ὁ μέγας Ζεὺς.

Σ

Ὁ χρησμός εἶχε τελειώσῃ.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

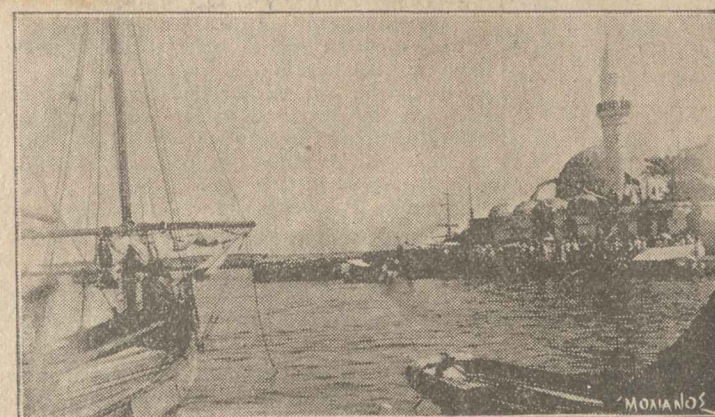

Η ΚΥΡΙΑ ΚΥΒΕΛΗ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΜΩΔΙΑΝ «ΤΟ ΚΟΡΙΤΕΑΚΙ»

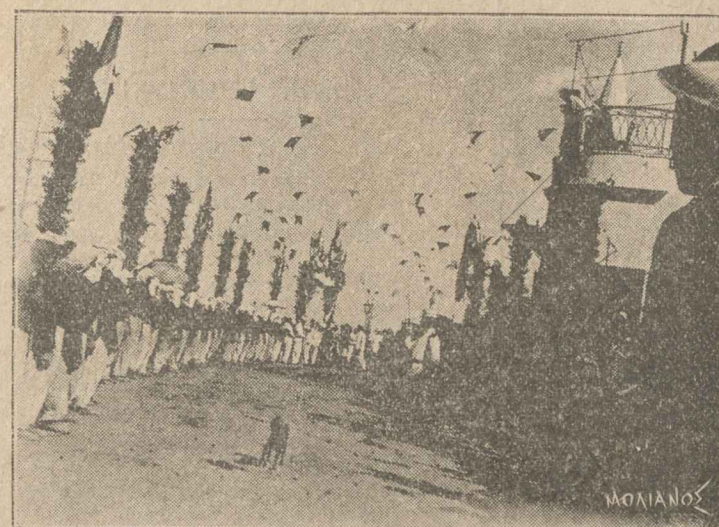

Ἡ Διευθύντρια τοῦ «Πανελληνίου»
Κ^α ΚΥΒΕΛΗ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

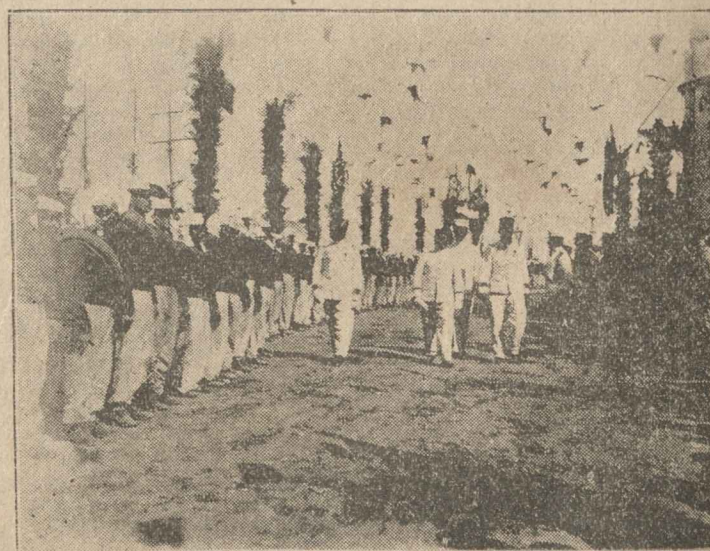
ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗΝ

ΧΑΝΙΑ.-Ἡ ἐπιβίβασις τῶν Γάλλων στρατιωτῶν ἐπὶ τῶν λέμβων.

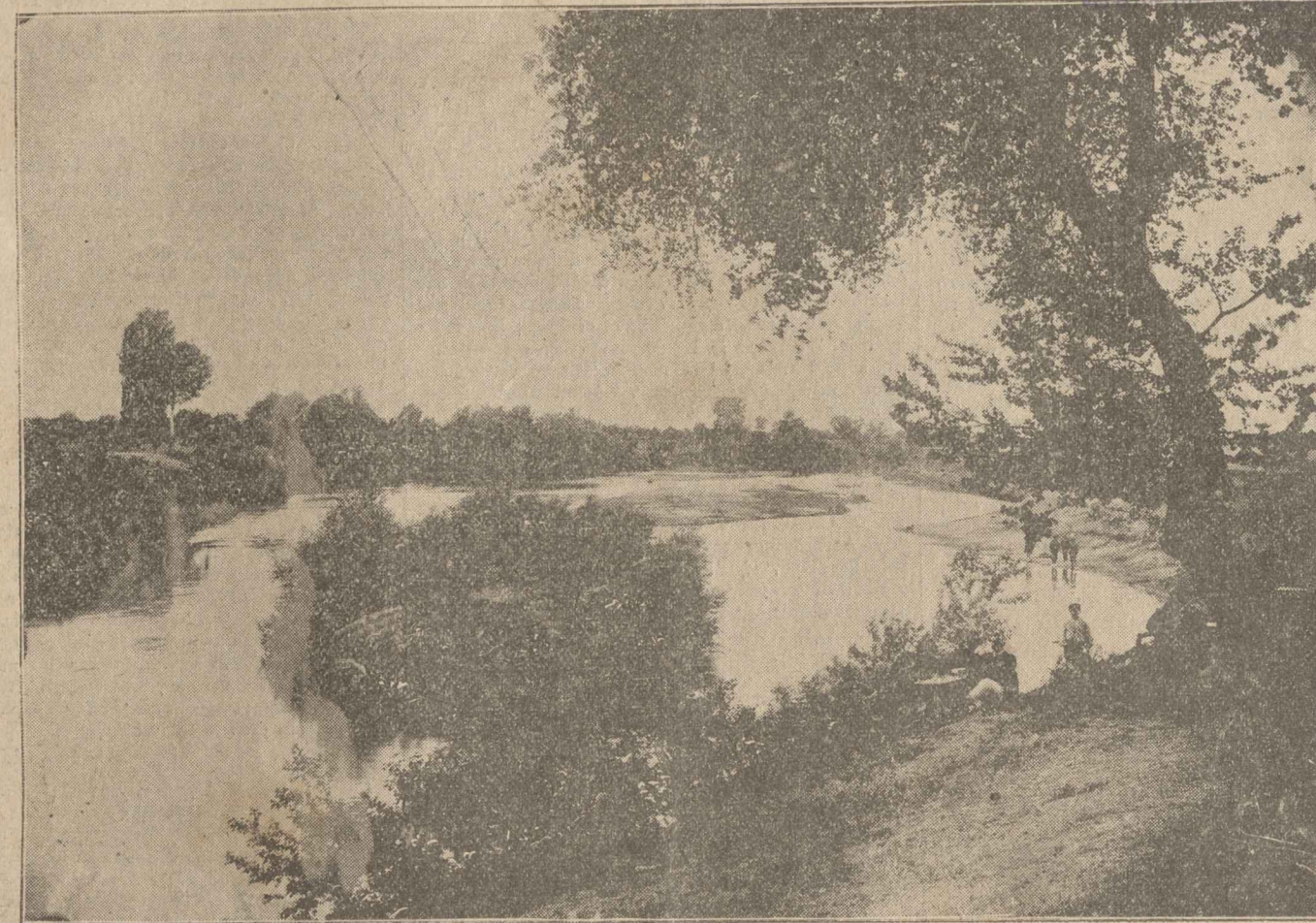
Ἡ παράταξις τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ τῆς πολιτοφυλακῆς.
πρὸ τῆς ἀποβάσεως

Ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ ὑπὸ τοῦ γενικοῦ Διοικητοῦ τῶν
Διεθνῶν στρατευμάτων συνταγματάρχου κ. Δελαρῦ.

(Φωτογραφία κ. Α. Φ. Ανυπόδη, σταλείσα
ὑπὸ τοῦ κ. «Μανρικίου» ἐκ Χανίων).

Η ΓΡΑΦΙΚΗ ΕΛΛΑΣ

ΤΟΠΙΟΝ ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΠΗΝΕΙΟΝ, πλησίον τοῦ δποίου θὰ τελεσθῶσιν αἱ Ἱπποδρομίαι τῆς Λαρίσσης.

(Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀδ. Ν. Νικολαΐδου, ἐκ Λαρίσσης).

ΑΝΑ ΤΟΝ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΝ

Τύπος δρεαίας κόρης | περὶ φανῶς ἐξ Ἀγιάλου
(Φωτογραφία τοῦ κ. Τάκη Ι. Πετρίδου, ἐξ Ἀταλάντης)

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΛΕΧΟΒΟΥ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

(Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ κ. Σπ. Παπαδόπουλου, ἐκ Σμύρνης).

Οδὸς Ἰλλυριοῦ 6

Ὅτι δὴποτε ζητήσετε διὰ τὰ ποδήλατα
καὶ αὐτοκίνητά σας θὰ τὸ εὑρητε μόνον εἰς
τὸ κατάστημα ποδηλάτων κ. *Βήχου*.

2. Ариф. 3. Изобразител. Визуал.

1A = 0. Total = 500

Κακή γυνή ἐν τῷ οἴκῳ ἀγαθοῦ ἀνδρός εἶνε ἡ ἐπί-
τις κόλασις του. Φυλάξου ἀπὸ κακῆς σύντροφου·
ἀφύλαξε ἡμᾶς, Θεέ μου, ἀπὸ τῆς βάσανου τοῦ
ποθοῦ!

ΕΠΙΠΛΑ

KREBBATIA ATTAIKA

Ε. Μ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΚΑΙ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
Ἀριθμὸς 108

Νὰ ρωτῆς οὐ οὐδὲν ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων εἶνε
αἰθερόν, διότι τοιοῦτοτρόπως οὐτε ὅταν εὐτυχῆς θᾶ

...παι, περιχαρής, οὔτε όταν δυστυχὴς θά εἶσαι περι-
...πος.
Ἰσοκράτης

—MASAZ—

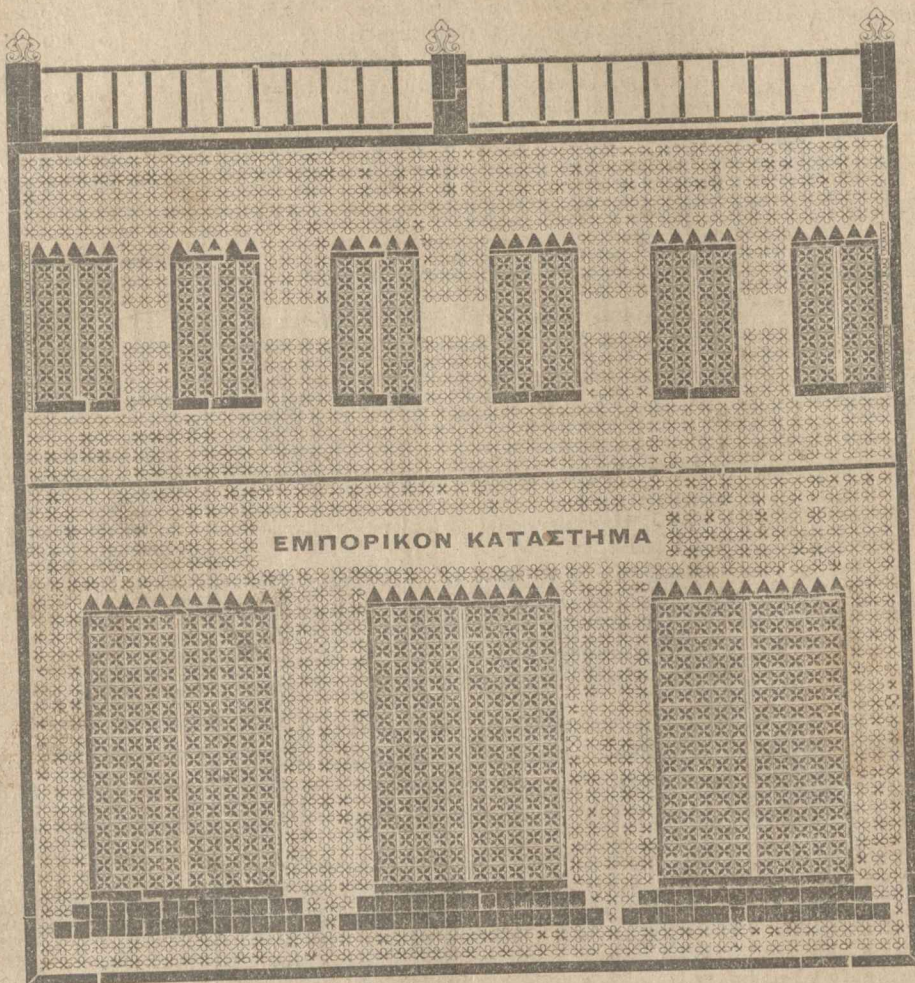
MAZAZ

τισμῶν, νευραλγιῶν, στομάχου, δυσκοιλιό-
τητος, ρυτίδων κλπ. παρὰ τῇ Κα

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΡΑΧΛΙΩΤΟΥ
Οδός * Γελοποιήτους 6

10

Ο ΤΙΤΛΟΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Πλούσιος Έλλην, ἐμπορευθεὶς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐγκατεστάθη ἀπὸ τινος χρόνου ἐν Ἀθήναις καὶ διὰ νὰ μὴ μένῃ ἀργὸς ἱδρύσεν ἐμπορικὸν κατάστημα, τοῦ ἑποίου τὴν πρόσοψιν βλέπετε εἰς τὴν ἀνωτέρω εἰκόνι. Θέλων δὲ νὰ δώσῃ ἐν ὀνόματι εἰς τὸ κατάστημα τοῦ, προεκήρυξε διαγωνισμόν, τοῦ ἑποίου μόνος ὁρὸς ἦτο νὰ εὑρεθῇ λέξις ἑλληνικὴ ἐκ πέντε γραμμάτων, ἀρμόζουσα εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐμπορίου τοῦ. Τὰ γράμματα ἔπρεπε νὰ ᾔναι πέντε διὰ νὰ γραφῇ ἀνὰ ἓν γράμμα εἰς ἕκαστον τῶν μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω τῆς εἰσόδου παραθύρων πέντε κενῶν. Πολλὰ ὀνόματα προτάθησαν· μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἡ μόνη κατάλληλος εἰναι ἡ λέξις: ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ. Ἀλλ' ἡ λέξις αὕτη περιέχει περισσότερα τῶν 5 στοιχείων. Ὑπεραρέσκει ἐν τούτοις εἰς τὸν ἐμπορὸν, ὅστις, ἐπιθυμῶν νὰ θέσῃ αὐτὴν ὡς τίτλον τοῦ καταστήματός του, ἐσκέφθη νὰ προτείνῃ διὰ τῆς «Ἑλλάδος» νέον διαγωνισμόν, τὸν ἐπόμενον:

Εἰς ἕκαστον τῶν τεσσάρων πρῶτων μεταξὺ τῶν παραθύρων τοῦ ἄνω καταστήματος κενῶν νὰ γραφῇ ἓν γράμμα τῆς λέξεως ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ, τὸ δὲ ὑπολοιπόμενον πέντε κενὸν νὰ συμπληρωθῇ οὕτως, ὥστε ὁ ἀναγινώσκων τὰ γραφόμενα νὰ προφέρῃ τὴν λέξιν ὀλοκλήρως.

(Ἑστέλη ἐπὶ τοῦ «Δ' Ἠλίας», ἐξ Ἀθηνῶν).

Οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δύνανται νὰ στέλλουν γραμματόσημα τοῦ τόπου, ἐνθα διαμένουν.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖά μας μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς μεταπρὸς ἑξῆς Πέμπτης 11 Σεπτεμβρίου.

Ἐκάστη λύσις, διὰ νὰ ληθῇ ὑπ' ὄψιν, δεόν νὰ περιέχῃ ἐσωκλειστικῶς ἐν ἀπενάγκιστον καὶ καθαρὸν 10λεπτόν γραμματόσημον.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Θὰ γίνῃ κλήρωσις μεταξὺ αὐτῶν καὶ θὰ κερδίσουν:

Ὁ πρῶτος δραχμὰς πέντε (5). Ὁ δεῦτερος δραχμὰς τρεῖς (3). Ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος, ὁ πέμπτος καὶ ὁ ἕκτος ἀνὰ δραχμὰς (2) ἕκαστος.

Προσοχὴ εἰς τὴν γραφὴν τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ τόπου τῆς ἀποστολῆς. Ἀμφότερα νὰ ᾔναι καθ' ὁμογραφίαν διὰ νὰ μὴ γίνωνται λάθη.

Ἐπὶ τοῦ φακέλλου ἐξωτερικῶς δεόν νὰ σημειοῦται «Διαγωνισμός 45ος».

Ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος θὰ συνοπολογισθῇ εἰς τὰ ΕΤΗΣΙΑ ΒΡΑΒΕΙΑ διὰ τῶν ὁποίων οἱ λῦται τῶν περισσοτέρων διαγωνισμῶν κερδί- ζουν κατὰ σειρὰν, ὁ 1ος δραχ. 100, ὁ 2ος δραχ. 25, οἱ 3 καὶ 4 κατὰ τὴν ἀνὰ δρ. 10 ἕκαστος καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς 15 ἀνὰ δρ. 5 ἕκαστος.